

FRÆNA KOMMUNE

Landbruk
Administrasjonen

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.	05/1130
Doknr.	98
Monat	31 OKT 2005 / HSR/Jul
Ansatt	IAA
Arbeid	41

Det Kongelige landbruks- og matdepartement
Postboks 8007 Dep
0030 OSLO

Vår ref.
LOSODD 05/01294

Arkivnr.
GARD
Landbruk

Dykkar ref.

Dato
27.10.2005

MELDING OM POLITISK VEDTAK HØYRINGSUTTALE - FRAMLEGG TIL ENDRINGAR I JORDLOVA

Plan og økonomiutvalet handsama saka i møte den 24.10.2005, under sak nr. 0153/05. Plan og økonomiutvalet tel 17 kommunestyrerepresentantar (halve kommunestyret). Desse partia var representert på møtet: Framstegspartiet, Høgre, Kristeleg Folkeparti, Arbeidarpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Venstre. Ordføraren er frå Framstegspartiet. Han er leiar av møta i Pløk. Fræna er den største landbrukskommunen i Møre og Romsdal. Bøndene her produserer 10% av mjølka og kjøtet i Møre og Romsdal fylke. Det er 240 foretak som søker om produksjonstilskot. 140 av desse er mjølkeprodusentar. Mest alle desse er heiltidsbønder.

De vert med dette underretta om at Plan- og økonomiutvalet i Fræna kommune samrøystes seier seg samd i vurderinga frå rådmannen. Det vil i praksis sei at nemnda går mot å oppheve delingsforbudet i jordlova.

Utskrift av møteboka ligg ved.

Med helsing

Roald Øygard
landbrukssjef

Odd Løset
skogbrukssjef

Saksh.: Odd Løset
Arkivsak: 05/01294

Arkiv: GARD Landbruk

Saksnr.: Utval
0153/05 Plan og økonomiutvalet

Møtedato
24.10.2005

Sak 0153/05
HØYRINGSUTTALE - FRAMLEGG TIL ENDRINGAR I JORDLOVA

Saksdokument:

Høyingsnotat Endringar i jordlova m.v. (Landbruks- og matdepartementet, 29. juni 2005)

Bakgrunn:

Landbruks- og matdepartementet inviterer kommunane og andre, til innan 1. november 2005 å gi uttale til forslag om lovendringar, som i hovudsak omhandlar jordlova.

Høyingsnotatet er i fire deler og gjeld:

- oppheving av delingsforbodet, jordlova § 12, del I,
- oppheving av føresegner om staten sine kjøp av tilleggsjord og føresegner om ekspropriasjon etter jordlova, del II,
- tilskotsordninga, jordlova § 18, del III,
- oppheving av nokre uaktuelle lover, del IV.

Del I, II og IV byggjer mellom anna på eit ønske om forenkling. I del I er det også lagt vekt på at det er nødvendig å konsentrere offentleg innsats om verkemiddel som har potensial for å sikre busetjing, næringsverksemd, innovasjon og livskvalitet i distrikta.

Forslaga i del I og II går ut på:

- at det generelle forbodet mot å dele landbrukseigedom blir oppheva, samstundes som det blir fastsett reglar om å søke delingssamtykke der det er behov for offentleg kontroll med delinga, t.d. ved frådelling av dyrka jord.
- at eigar må søke samtykke til deling eller frådelling av dyrka jord med mindre det er gitt samtykke til omdisponering etter jordlova § 9, eller der frådellinga gjeld jord som skal seljast som tilleggsjord til eit anna bruk i drift.
- at tinglysingskontrollen ved frådelling blir oppheva, og at kontroll av om delinga er omfatta av plikt til å søke samtykke etter jordlova skal gjennomførast i samband med kommunen si behandling av sak om deling og oppmåling etter føresegnene i plan- og bygningslova og ny lov om eigedomsregistrering.
- å avvikle ordninga med frivillig statleg kjøp for å sikre tilleggsjord.
- å oppheve oteigningsretten for å sikre tilleggsjord eller rettar, og i samband med vanhevd av jord.

Departementet vurderer også:

- om det bør gjerast unntak frå delingsfridomen dersom frådellinga gjeld bygningar som ligg i eller nær tunet på eigedomen.

- om kommunane bør få høve til å fastsette lokal forskrift med utvida plikt til å søke samtykke til deling ut frå lokale tilhøve og prioriteringar, eller om det bør innarbeidast endringar i føresegnene i plan- og bygningslova slik at kommunane kan fastsette føresegner i arealplan.
- å oppheve oreigningsretten i samband med husmanns- og bygselsbruk.

Forslaget i del III byggjer på eit ønske om å synleggjera i jordlova § 18 kva for reaksjonar forvaltninga har høve til å nytte overfor tilskotsmottakarar som bryt tilskotsregelverket, og at omsetningsledda har ei rolle i tilskotsformidlinga. Forslaget inneber at forhold som i dag berre er regulert i forskrifter med heimel i jordlova også blir regulert i lov. Forslaget er ikkje meint å innebere endringar i gjeldande rett.

Forslaget i del IV byggjer på eit ønske om å rydde opp i regelverket ved å oppheve lover som har blitt uaktuelle på grunn av samfunnsutviklinga eller som har mista sin reelle funksjon av andre årsaker.

Saksframlegget vil i all hovudsak dreie seg om departementet sine forslag til endringar i jordlova § 12 – delingsforbode.

Del II-IV i høyringsnotatet har ein lite eller ingen merknad til. Dette er reglar/lover som er svært lite brukte eller uaktuelle (del II og IV), og stadfesting av gjeldande rett (del III).

Høyringsnotatet del I – endringar i delingsføresegna Historikk – jordlovene av 1928 og 1955

Jordlova av 1928 bygde i stor utstrekning på eit sosialt grunnlag, der ein mellom anna tok sikte på å gi folk som ville ha jord, lettare tilgang til jord. Lova hadde ikkje noko forbod mot deling av landbrukseigedomar. Det er ein av grunnane til at det vart oppretta ei rekke små bruk. Brukseiningane blei delt i mindre deler.

Jordlova av 1928 blei erstatta av jordlova av 1955. I § 55 blei det innført eit generelt forbod mot å dele eigedomar som var i bruk eller kunne nyttast til jordbruk eller skogbruk. Forbodet skulle hindre at eigedomane blei delt i større utstrekning enn det som var sett på som driftsøkonomisk forsvarleg. Då lova blei vedtatt i 1955, omfatta forbodet ikkje frådeling av tomter på inntil 2 dekar. Ved ei lovending i 1965 blei dette unntaket oppheva. I samband med endringa blei det vist til at føresegna hadde ført til tolkingsvanskar, den hadde verka uheldig fordi det skjedde mange frådelingar. Den var også uheldig sett ut frå eit reguleringsmessig syn - fordi slik frådeling kunne føre til tilfeldig plassering av bustadane.

Ein kunne berre gi samtykke til deling når delinga var driftsøkonomisk forsvarleg eller samfunnsinteresser av større vekt talte for det. Ved vurderinga av om delinga var driftsøkonomisk forsvarleg, såg ein på kvaliteten og plasseringa av det arealet som skulle frådelast i forhold til det totale produksjonsgrunnlaget på eigedomen, og driftsgrunnlaget i jord, skog og tilliggande rettar. Ved vurderinga av kva som var samfunnsinteresser av større vekt, vog ein landbruksinteressene på den eine sida og andre samfunnsinteresser på den andre. Ein såg det slik at vilkåret til dømes var oppfylt dersom jord- og skogbruksareala blei frådelt til bruk som tilleggsjord, medan restarealet blei ei passende bustad- eller fritidstomt.

Søkaren hadde ikkje krav på delingssamtykke sjølv om frådelinga var driftsøkonomisk

forsvarleg. Det kunne leggest vekt på dei drifts- og miljømessige ulempene delinga ville få for resteigedomen. Det var eit vilkår for å nekte deling at ulempene etter ei konkret vurdering ikkje var fjernt pårekelege, og dessutan var av ei viss tyngde og hadde eit visst omfang.

Dagens jordlov § 12 frå 1995

Under utarbeiding av jordlova som gjeld i dag (frå 1995), beheld ein forbodet mot deling. Føresegna blei endra for å gi mest mogleg klare signal til potensielle søkarar om rettsstillinga deira.

Delingsforbodet inneber ei innskrenking i grunneigaren sin rett til å gjere rettslege disposisjonar over deler av eigedomen. Utgangspunktet er at ein eigedom som er nytta, eller kan nyttast til jordbruk eller skogbruk, ikkje kan delast utan myndigheitene sitt samtykke.

Jordlova § 12 rammer disposisjonar av rettsleg art over del av eigedomen. Forbodet vil kunne ramme faktiske disposisjonar over del av eigedomen dersom eigaren let nokon få rett til å bruke deler av den.

Overføring av eigedomsrett blir ramma. Det same gjeld forpaktning, tomtefeste og liknande leige- eller bruksrett til del av eigedomen, dersom retten er stifta for lengre tid enn 10 år, eller ikkje kan seiast opp av eigaren. Bruksrettar må vera av eit visst omfang for at delingsforbodet skal gjelde. Delingsforretninga som ei forvaltningsmessig akt er alltid å rekne som deling etter jordlova § 12 sjølv om den ikkje blir følgt opp av noko rettsoverføring. Ei overføring av rett til del av eigedomen vil kunne bli ramma av føresegna sjølv om det ikkje er gjennomført delingsforretning. Etablering av eigarseksjonar, jf. eigarseksjonslova § 1, krev samtykke. Det er ikkje nødvendig med delingssamtykke når overdragaren sikrar seg burett til eitt av bustadhusa på eigedomen i samband med generasjonsskifte (kårbustad). Delingsforbodet rammer ikkje spalting av eigedomsretten i heile eigedomen. Når fleire overtar i sameige er det ikkje nødvendig med samtykke.

Behovet for endring

Hovudmålet i politikken går mellom anna fram av St.prp.nr. 1 (2004-2005), der det heiter at politikken skal gi *"grunnlag for auka verdiskaping og livskvalitet tufta på ei berekraftig forvaltning av landbruket og bygdene sine ressursar"*. Det er også stilt opp nokre serlege delmål som har samanheng med lovreglane om deling. Ein ønskjer å sikre *"ei berekraftig ressursforvaltning med eit sterkt vern av jordsmonnet, bevaring og vedlikehald av kulturlandskapet, og sikring av det biologiske mangfaldet"*, og å *"gjere det attraktivt å bu i bygdene gjennom ein variert eigedomspolitik"*.

I St.prp. nr. 1 (2004-2005) er det lagt vekt på at eigedomspolitikken må vere fleksibel, og at politikken skal støtte opp om ei utvikling mot større eigedomar som grunnlag for auka og meir effektiv landbruks- og tenesteproduksjon. Politikken skal mellom anna legge til rette for dei som ønskjer å bu på eit gardsbruk, men som ikkje hentar inntekta si frå tradisjonelt landbruk. Innbyggarane må få større fridom til å velje korleis dei vil bu i distrikta. Samtidig skal politikken ta vare på dyrka og dyrkbar jord, ta vare på kulturlandskapet og unngå driftsmessige uheldige løysingar.

Departementet meiner at tilhøva i landbruket er endra no, sidan færre får hovudinntekta si frå landbruksverksemd, og færre faktisk bur i bygdene. Delingsforbodet bygger på ei haldning som seier at det ikkje er eigaren, men samfunnet som er nærast til å ta stilling til kva som vil

vere den samfunnsmessig mest tenlege framtidige bruken av eiegen. Departementet meiner at det i dag er større semje om at dette spørsmålet ofte er så komplekst at det med mindre samfunnet har lagt konkrete planar for bruken, og eigaren sin bruk er i strid med dei (eksempelvis i høve vedtekne arealplaner), bør det vere eigaren sjølv som har fridom til å ta slike avgjerder. I tillegg meiner departementet at dagens delingsforbod kan legge unødige band på eigar sine planar i høve til alternativ næringsutvikling, alternative buformer og elles er i utakt med gjeldande landbrukspolitik. Oppheving av dagens forbod kan og medverke til busetting i distrikta (sjå side 14 i notatet), auke næringsutviklinga, medverke til ønska endring i bruksstruktur og elles føre til ei forenkling i høve byråkrati og sentraldirigering.

Departementet skriv på side 16 i høyringsnotatet at sidan det er lite dyrka jord i Norge totalt sett, så er det behov for unntak frå delingsfridomen i gitte situasjonar for dyrka areal. Regjeringa har vidare sett som mål at talet da. omdisponert areal skal halverast innan 2010. Departementet meiner det er mogleg å differensiere føresegna om deling noko meir enn det som er gjort i dag, utan at dette svekker omsynet til jordvern eller kulturlandskap i nemnande grad.

3.1 Departementet sine endringsforslag – oppheving av delingsforbodet (s. 17 i notatet)

Departementet foreslår at det generelle forbodet mot å dele landbrukseigedom blir oppheva samtidig som det blir fastsett reglar om å søke delingssamtykke der det er behov for offentleg kontroll med delinga, t.d. ved frådeling av dyrka jord.

Forslaget til ny jordlov § 12 er som følgjer:

”Eigedom som er nytta eller kan nyttast til jordbruk, skogbruk eller hagebruk kan utan hinder i denne lova delast, eller det kan stiftast bruksrettar til del av eiegen. Deling krev likevel samtykke frå kommunen om delinga vert råka av andre eller femte ledd, eller av forskrift etter §13.

Dyrka jord som er nytta eller kan nyttast til jordbruk eller hagebruk, kan ikkje delast eller frådelast eigedom utan kommunen sitt samtykke. Plikt til å søkje deling etter første ledd gjeld også ved avtale om forpaking og liknande leige eller bruksrett til del av den dyrka jorda når retten er stifta for lengre tid enn 10 år, eller ikkje kan seiast opp av eigaren (utleigaren).

Samtykke er likevel ikkje nødvendig dersom

- 1. det er gitt samtykke til omdisponering etter jordlova § 9, og dette samtykket ikkje er forelda, jfr. § 9 fjerde ledd, eller*
- 2. formålet med frådelinga eller delinga er å overdra jorda som tilleggsareal til annan eigedom som er nytta eller kan nyttast til jordbruk eller hagebruk. Det er eit vilkår at det er oppretta skriftleg kontrakt der det går fram kva eigedom arealet skal leggjast til, og at arealet skal nyttast til slikt formål.*

Samtykke til deling etter andre ledd kan berre tillast når samfunnsinteresser av stor vekt taler for det.

Bygningar som ligg i eller nær tunområde kan ikkje frådelast eigedom som er nytta eller kan nyttast til jordbruk eller hagebruk utan kommunen sitt samtykke. Frådeling av bygningar som ligg i eller nær tunområdet kan tillast når frådelinga ikkje vil føre til skade på kulturlandskapet, til konkret pårekelege driftsmessige ulemper av vesentleg betydning, eller dersom samfunnsinteresser av stor vekt taler for deling.

Vedtak kommunen gjer etter andre og femte ledd kan pålagast til fylkeslandbruksstyret om ikkje departementet har fastsett ein annan klageinstans.

Jordlova kapittel VI og §§ 13, 14, 15 16 og 17 i gjeldande lov vert oppheva.”

Merknader frå Fræna kommune. Ein tek berre for seg det ein har merknad til.

Forslaget fører til at offentlege styresmakter ikkje lenger kan påverke eigedomsstrukturen i skog og utmark. Vi meiner at dette vil føre til mange mindre einingar – som får følgjer for kor rasjonelt areala kan drivast. Dette er uheldig. Fræna meiner at det framleis bør vere nasjonal politikk å skape rasjonelle landbrukseiningar. I tillegg meiner vi at det er formålstenleg at det er eins regelverk for skogbruksareal og jordbruksareal.

Vår erfaring med delingsforbodet i dag er at dette ikkje er ei brems i høve til næringsutvikling på ein landbrukseigedom - korkje når det gjeld omdisponering av dyrka areal eller skogsmark til utviding av industriell verksemd/gardsturisme eller andre liknande tiltak. Lokalpolitikarane er positive til næringsutvikling og gir dermed rammer for å utvikle dei ideane som finst. Statistikken i høyringsnotatet viser at det er om lag 10 % av delingssøknadene på landsbasis som får avslag. Slik statistikk har alltid svake sider, men den tyder ikkje på at delingsforbodet i dag er nemnande ”hemnande” for individuell fridom.

Departementet legg opp til at eigaren sjølv veit best kva som er eigna bruk av eigedomen. Ein er berre delvis samd i det. I fleire høve viser det seg at eigaren har kortsiktige gevinstar som mål. Vi har erfaring med at spørsmålet om deling kjem i samband med generasjonsskifte og arveoppgjer, eller når eigaren får økonomiske problem. Då er det ikkje uvanleg med ønske om å få dele frå tomtegrunn eller hus for å kome på fote att. I desse situasjonane stemmer ikkje departementet sitt argument om at eigaren sjølv veit best kva som gagnar eigedomen på sikt. Vi meiner at delingsforbodet kan motverke uheldige familiære disposisjonar i samband med arveoppgjer – der kravet om delingssamtykke og nekting av dette faktisk blir opplevd som eit gode for den som skal overta garden som bustad og leveveg.

Framlegget til ny § 12 inneheld ikkje ei vurdering av drifts- og miljømessige ulemper knytt til frådeling av utmark. Slike ulemper kan vere trakk og slitasje, forstyrring av dyr på beite, naboklagar knytt til støy, lukt, støv, og problem med tilkomst til utmark. Sett på spissen kan ein i ut i frå lovforslaget få delt i frå ein uproduktiv åkerholme utan søknad. Ved frådeling vil ofte eigaren i dag ha si levetid som tidshorisont. Dette er for kortsiktig i høve til slike ulemper.

Opning for fri frådeling av skogareal/areal som ikkje er dyrkamark vil føre til oppretting av mindre og urasjonelle skogteigar med dertil uoversiktlige eigartilhøve og utnyttingspotensial. Dette vil mellom anna vere uheldig for rasjonell utnytting av jaktrettar, hogst, stølsområde, nausttomter, beite osv. Vi kan ikkje sjå at dette er positivt. Vi tvilar sterkt på at hovuddelen av frådelingar og sal av skogareal vil skje som ledd i rasjonalisering.

3.2 Unntak frå delingsfridom – plikt til å søke deling.

3.2.1 Dyrka jord og landbruket sitt kulturlandskap

Departementet foreslår at eigaren må søke samtykke til deling eller frådeling av dyrka jord, med mindre det er gitt samtykke til omdisponering etter jordlova § 9, eller der frådelinga gjeld jord som skal seljast som tilleggsjord til eit anna bruk i drift.

Jordlova har i dag både eit forbod mot deling og eit forbod mot omdisponering av dyrka og dyrkbar mark. Dei to føresegnene har ulike formål; å verne det produktive arealet og

jordsmonnet, og å hindre at ressursgrunnlaget på driftseiningane blir redusert. Begge føresegnene bygger på langsiktige perspektiv. Krav om delingsbehandling kan av mange bli oppfatta som ei slags dobbelhindring av omdisponeringa. Tek ein bort kontrollen med deling, vil ein likevel i praksis kunne oppleve at ein skilde først deler frå parsellar med dyrka jord - og etter ei tid fremmar søknad om samtykke til omdisponering. Her viser dei til at parsellane er frådelt og at dei ligg unytta. I slike høve vil det lettare bli gitt samtykke til omdisponering enn om arealet framleis var ein del av eit større dyrka område. Er den dyrka jorda frådelt, og parsellen liten, er det ikkje klårt om forbodet i jordlova § 9 vil kunne hindre ei omdisponering. For å unngå auka omdisponering av dyrka jord meiner departementet at det bør vera plikt til å søke om samtykke dersom ein ønskjer å dele opp dyrka jord. I høyringsnotatet kapittel 2.3 (side 15) er det vist til at landbrukspolitikken i lys av internasjonale avtaler, ein meir open marknad og ut frå nasjonale prioriteringar legg opp til redusert kostnadsnivå og strukturendringar som bygger på effektiv produksjon av jordbruksprodukt. Dette er forhold som taler for effektiv og rasjonell utnytting av jordbruksareal, og for at det framleis bør førast kontroll med deling av dyrka jord.

Departementet meiner at det ikkje er like sterke omsyn som taler for ei tilsvarande plikt til å søke om frådelling av areal som ikkje alt er dyrka jord. I slike høve bør regelen vere at det er eigaren sjølv som avgjer om egedomen skal delast eller ikkje - anten frådelinga gjeld uproduktive areal, skog, eller dyrkbar mark. Frådelling får i seg sjølv i utgangspunktet ikkje følgjer for utviklinga av kulturlandskapet. Det er endringar i arealdisponeringa, og særleg større endringar som følgje av endra planer etter plan- og bygningslova som får slike følgjer.

Merknader frå Fræna kommune:

Dersom departementet sitt forslag om ny § 12 blir vedtatt, meiner vi at forslaget om framleis plikt til å søke deling også bør omfatte dyrkbar jord. Det er lite dyrka mark i Noreg òg dyrkingsreserven er ein viktig ressurs. I vår kommune vert det framleis dyrka betydeleg areal kvart år.

Vi meiner at alt omdisponert areal bør vere omfatta av delingsforbodet. Vi syner til at inntektskjelder som grusførekomst kan vere viktig av omsyn til drifta av egedomen. Ofte har sand- og grus- uttak kome som følgje av omdisponeringssamtykke.

Vi går mot forslaget om fritt fråsal av areal som ikkje er dyrka mark. Men vi meiner det bør vera enkelt å få delingsløyve dersom ein i rasjonaliseringssamanheng vil dele frå areal til andre bruk i drift.

3.2.2 Frådelling av bygningar i tun

Departementet vurderer om det bør gjerast unntak frå delingsfridomen dersom frådelinga gjeld bygningar som ligg i eller nær tunet på egedomen.

Som nemnt i kapittel 2 meiner departementet det er viktig å få utnytta bygningsressursane på landbrukseigedomane betre framover, og at sjølv bruk til fritidsformål i mange tilfelle vil vere betre enn at bygningane ikkje blir brukt i det heile. Når departementet i kapittel 3.1 foreslår at eigaren fritt skal kunne dele egedomen sin, bygger dette på at eigaren sjølv er nærast til å vurdere korleis ressursgrunnlaget på egedomen bør utnyttast på ein tenleg måte til beste for han sjølv og samfunnet. Departementet meiner at dette bør vere utgangspunktet også ved

frådeling av bygningar. Departementet meiner likevel at det er grunn til å spørje om det bør gjerast unntak frå delingsfridomen for einskilde bygningar i tunområdet.

Bygningane på landbrukseigedomen representerer oftast ein viktig ressurs på eigedomen. Bygningane har viktige funksjonar for drift av eigedomen og som buplass, og det er kostnadskrevjande å føre dei opp. Frådeling av bygningar har nær samanheng med ressursgrunnlaget på eigedomen.

Frådeling av bygningar i eller nær tunet kan også vere uheldig av omsyn til drifta av eigedomen. Slike frådelingar kan føre til uheldig trafikk og ferdsel i tunet, og ein har også erfaring for at leik kombinert med landbruksmaskinar eller driftsbygningar kan vere farleg. Der den frådelte tomte er plassert nær driftsbygningar, kan det bli vanskelegare å bruke bygningane til det dei er eigna til.

Departementet legg til grunn at både ressursomsyn, omsynet til drifts- og miljømessige ulemper og kulturlandskapsomsyn taler for å ha kontroll med frådeling av bygningar i tunet. Eit slikt unntak frå delingsfridomen vil berre gjelde ein liten del av dei delingssakene som vert behandla i dag.

Fræna kommune sine merknader:

Vi er samd i departementet sine vurderingar/grunngiving med omsyn til at frådeling av bygningar i eller nær tunet bør vere underlagt søknadsplikt.

Det er vanskeleg å skilje mellom kva hus som står "i eller nær tunområde". Dette vil kunne bli skjønsspørsmål, som gir mykje diskusjon og støy. Det er store verdiar knytt til bygningane - og det er her ein kan få dei største drifts- og miljømessige ulempene knytt til landbruksdrifta. Fræna kommune meiner derfor at frådeling av einkvar bygning på ein landbrukseigedom bør vere søknadspliktig.

Vi meiner at plikta til å søke om frådeling av bygningar også bør gjelde skogbrukseigedomar. Det er dei same omsyna som gjer seg gjeldande for desse eigedomane som for eigedomar med jordbruksareal.

Unntak frå delingsfridom – søknadsplikt fastsett i lokalt forankra reglar (forskrift etter "ny" §13)

Departementet vurderer om kommunane bør få høve til å fastsette lokal forskrift med utvida plikt til å søke samtykke til deling ut frå lokale tilhøve og prioriteringar, eller om det bør innarbeidast endringar i føresegnene i plan- og bygningslova slik at kommunane kan fastsette føresegner til arealplan.

Høve til å fastsetje lokale forskrifter har blitt utvida i forhold til fleire lovverk. Det er i tråd med nasjonal politikk med tanke på forenkling og desentralisert styring. Dette har fleire sider. Ein vil gjennom å lage ei forskrift få gjennomarbeidd problematikken og eit gjennomtenkt syn på delingspørsmåla. Men det å lage ei forskrift er ein omstendeleg prosess.

Om kommunane får høve til å innføre slik forskrift bør den kunne gjelde både store og små eigedomar. Det vil vera viktig å fange opp små eigedomar som ligg midt inne i større samanhengande landbruksområde.

Rådmannen si tilråding:

Plan- og økonomiutvalet i Fræna kommune syner til det som kjem fram under vurdering frå rådmannen og seier seg samd i desse.

Frå Plan og økonomiutvalet i møte 24.10.2005 sak 0153/05

Handsaming:

Rådmannen si tilråding vart samrøystes vedteke.

Vedtak:

Plan- og økonomiutvalet i Fræna kommune syner til det som kjem fram under vurdering frå rådmannen og seier seg samd i desse.